

Arrest

nr. 58 291 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat J. HENDRIX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, verkrijgt op 6 oktober 2008 een aankomstverklaring bij de gemeente Grimbergen.

Zij treedt op 29 november 2008 in het huwelijk met S.E., van Belgische nationaliteit.

Op 10 december 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 28 mei 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30 september 2010 wordt een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van L., Y. geboren te M., op (...) en van Belarussische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten. Uit het samenwoonstverslag dd.14.09.2010, opgesteld door de politie van Grimbergen, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat de relatie ten einde is en dat ze uit elkaar zijn sinds oktober 2009.

Aangezien uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene ambsthalve afgevoerd is sedert 03.05.2010 en er geen nieuw adres van betrokkene bekend is, kan zij ook niet bijkomend ondervraagd worden over de relatie.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift *“voor zoveel nodig tegenpartij te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding.”*

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het *“algemeen beginsel van zorgvuldigheid.”*

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Een administratieve beslissing dient gestoeld te worden op een correcte feitenvinding; hiertoe dient het betrokken bestuur de feiten die aan hem worden voorgelegd op zorgvuldige wijze te vergaren en te beoordelen in hun betrouwbaarheid;

In huidig geval dient te worden vastgesteld dat de informatie waarop de administratie zich baseert weliswaar uit onverdachte bron komt, te weten het gemeentebestuur te Grimbergen, doch dit houdt niet in dat de informatie als dusdanig correct voorkomt of is;

Dit zou immers erop neerkomen dat boodschapper en boodschap verward zouden worden, hetgeen nooit mag gebeuren;

De Gemeente immers doet een vaststelling op basis van een éézijdige verklaring van de partner van verzoekster;

De Gemeente heeft geen enkele bevoegdheid de verklaring van de gezegde partner ook inhoudelijk te verifiëren;

Dit houdt in dat de Minister een beslissing genomen heeft op basis van informatie die als dusdanig wel vastgesteld wordt door een betrouwbare bron, doch die niet meer is dan de inhoudelijke bevestiging van een éézijdige verklaring van de partner van verzoekster;

Anders gezegd wordt de Minister misbruikt in het kader van een geschil tussen echtgenoten, waarbij de ene echtgenoot tracht een dossier samen te stellen, dan wel te versterken tegenover de andere echtgenoot;

Het spreekt voor zich dat de Minister, laat staan de Belgische Staat als dusdanig, kan tussenkomen in een geschil tussen echtgenoten;

Het is aan de klagende partij, te weten de partner van verzoekster, om te waarachtigheid van zijn beweringen langs tegensprekelijke weg aan te tonen;

Het valt hierbij op dat de klagende partij niet eens gewag maakt van enige vordering tot echtscheiding wegens een beweerde familieverlating vanwege verzoekster; verzoekster heeft haar familie, haar partner, ook nooit verlaten;

Anders gezegd, enerzijds beklaagt de klager zich erover dat verzoekster, naar zeggen van de klager, het huis verlaten zou hebben, maar anderzijds trekt de klager geen enkel gevolg hieruit op het vlak van de maritale status;

Dit is evenwel een manifeste contradictie, aangezien verzoekster op heden nog steeds het onmiddellijke recht heeft de woning te betrekken en recht heeft op bijstand, in natura en in speciën, van haar huwelijkspartner;

Aldus kan niet worden aangenomen dat partijen geen daadwerkelijke relatie meer zouden hebben; De beslissing is dan ook gebaseerd op een foute feitenvinding;

Dit probleem wordt gesanctioneerd door de nietigheid wegens strijdigheid van de bestreden beslissing met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur genaamd het zorgvuldigheidsbeginsel;

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden aanvaard als cassatiegrond;

Nochtans wordt wel eens betwist dat deze tot het "positieve recht" zouden behoren, waardoor hun status als cassatiegrond betwifelbaar zou zijn;

Evenwel heeft dit geen zin; het recht is één en ondeelbaar; indien een algemeen beginsel als bron van recht aanvaard wordt, is het enige verschil niet in het bestaan van de regel maar wel in haar vindplaats;

Evenwel is een verschil in vindplaats tussen twee rechtsregels geen grond om deze een verschillende status toe te kennen; opdat een regel toepasbaar en afdwingbaar zou zijn, volstaat de consensus rond het bestaan van de regel, alsook de aanduiding van de vindplaats; bij beginselen, die als dusdanig geen vindplaats hebben, volstaat dan ook de aanduiding van de consensus aangaande hun bestaan;

Verzoekster geeft aan dat de bewuste regel wordt aangehaald in het standaardwerk van MAST, A, DUJARDIN, J, VAN DAMME, M, VANDE LANOTTE, J, Overzicht van het Belgisch administratief recht, 15^e druk, 1999, Antwerpen, Kluwer, RN 42; aldus brengt verzoekster de vindplaats aan op basis van de consensus rond het bestaan van de regel, zodat de regel, het beginsel, ook onmiddellijke aanwending dient te vinden,

De beslissing is strijdig met een erkend algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Zij dient te worden vernietigd;"

In de repliekmemorie herhaalt de verzoekende partij haar standpunt en voegt er aan toe:

"In de memorie is niet duidelijk wat Tegenpartij nu eigenlijk als standpunt inneemt,

Doelt zij erop dat verzoekster de feiten niet zou weerleggen, of doelt zij erop dat verzoekster de status van de rechtsregel waarop zij zich beroept niet zou duiden;

De memorie van Tegenpartij bevat dan ook een obscurri libelli, aangezien het middel waarop Tegenpartij zich beroept niet wordt uiteengezet;

De feiten zijn nochtans duidelijk: Tegenpartij neemt een beslissing op basis van de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster, beweringen die als dusdanig bevestigd noch weerlegd worden door de Gemeente;

Aldus faalt het verweer;

Wat de status van de rechtsregel betreft, heeft verzoekster al standpunt ingenomen en wordt dit niet door Tegenpartij weerlegd;

Aldus faalt het verweer eens te meer;"

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een aanvraag indiende bij de gemeente als familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is en onder de toepassing valt van artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980, waarin het volgende wordt bepaald:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)"

Artikel 42 quater van de Wet van 15 december 1980 voorziet het volgende:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de

volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld

in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In artikel 54 van het KB van 08 oktober 1981 wordt het volgende gesteld:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op aan de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

De verwerende partij heeft de eer vast te stellen dat uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoekster niet samenwoonde met haar echtgenoot op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

Dit gegeven blijkt niet alleen uit het rijksregister, doch eveneens uit het negatieve verslag van gezamenlijke vestiging.

Dat verzoeksters echtgenoot, die verklaarde dat verzoekster de woonst heeft verlaten, geen stappen ondernomen heeft om van verzoekster te scheiden of een klacht neer te leggen jegens familieverlaten, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet genomen werd conform het door haar opgeworpen beginsel van behoorlijk bestuur.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond."

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt haar conclusie te steunen op een eenzijdige bron, zijnde een verklaring van haar echtgenoot, waarbij het opvalt dat deze geen gewag maakt van enige vordering tot echtscheiding wegens een voorgehouden familieoverlating door de verzoekende partij. Zij stelt dat zij haar familie nooit heeft verlaten en haar echtgenoot, alhoewel hij klagende partij is, geen enkel gevolg trekt op het vlak van de maritale status. Uit deze manifeste contradictie leidt de verzoekende partij af dat niet kan aangenomen worden dat zij en haar echtgenoot geen daadwerkelijke relatie meer zouden hebben. De bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding.

De bestreden beslissing is gesteund op een samenwoonstverslag van 14 september 2010 en op gegevens uit het rijksregister. De politieinspecteur besluit in dit samenwoonstverslag: "L. (dit is de verzoekende partij) woont er niet meer, relatie met S. werd beëindigd en koppel is uit elkaar. Geen adres gekend van L." Hij steunt zich hiervoor op de verklaringen van de echtgenoot van de verzoekende partij die stelt dat de relatie ten einde is en haar adres niet gekend is. Zij zouden uit elkaar gegaan zijn sedert oktober 2009. De verzoekende partij kon niet aangetroffen worden op het adres. Voorts blijkt uit de meldingsfiche van de gemeente Grimbergen gefaxt op 22 september 2010 dat de verzoekende partij al op 3 mei 2010 ambtshalve afgevoerd werd bij beslissing van het college.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt aldus dat de bestreden beslissing zich niet enkel steunt op het samenwoonstverslag dat is opgesteld op basis van de eenzijdige verklaring van de echtgenoot van de verzoekende partij maar tevens op de ambtshalve afvoering van de verzoekende partij. De Raad acht het kennelijk redelijk dat op basis van de verklaringen van de echtgenoot van de

verzoekende partij die meldt dat de relatie tussen hem en de verzoekende partij beëindigd is en het gegeven dat de verzoekende partij ambtshalve is afgevoerd de bestreden beslissing besluit dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat, te meer daar de verzoekende partij zich in haar betoog beperkt tot loutere beweringen maar niet het minste begin van bewijs aanvoert ter staving van het bestaan van een relatie tussen haar en haar echtgenoot. Zij beperkt zich tot de stelling dat haar echtgenoot zijn bewering moet bewijzen maar is zelf onzorgvuldig geweest door na te laten haar juiste adres kenbaar te maken, gelet op de ambtshalve afvoering. De verzoekende partij kan niet van de verwerende partij verlangen dat zij gecontacteerd wordt om haar standpunt kenbaar te maken als zij niet kenbaar maakt waar zij te bereiken is.

Gelet op de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat kon de verwerende partij, zoals uitvoerig uiteengezet in haar nota, in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het verblijfsrecht beëindigen en een bevel om het grondgebied te verlaten geven, wat overigens door de verzoekende partij niet wordt weerlegd. Derhalve toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing steunt op foutieve feitenvinding, niet correct is voorbereid en geen rekening zou houden met alle gekende feiten in het dossier.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN